

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Contur media s.r.o.**, se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha, zast. Mgr. Viktorem Hunalem, advokátem, se sídlem Sokolovská 47/73, Praha, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2022, č. j. 62 A 13/2020-159,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky, podaná na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající ve výzvě ze dne 22. 10. 2019, č. j. MMB/0444201/2019, sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019 (dále jen „výzva“), vydané podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) k odstranění reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. III/15277 na pozemcích parc. č. 996/1 a parc. č. 510/8 v k. ú. Přízřenice, obec Brno, ul. Vídeňská (dále jen „reklamní zařízení“) bez povolení příslušného silničního správního úřadu.

[2] Proti výzvě se stěžovatelka bránila žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Žaloba byla rozsudkem krajského soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 62 A 13/2020-110 zamítnuta. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 5 As 318/2020-50, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Naplnění tohoto kasačního důvodu zdejší

soud shledal proto, že se krajský soud nevypořádal s námitkami stěžovatelky obsaženými v jejím vyjádření ze dne 15. 9. 2020. Konkrétně se krajský soud nezabýval tím, zda lze považovat budovy nacházející se na pozemcích p. č. 995, dále 543/6, 543/7, 543/8, 553/1, 553/2, 949, 962, 963, 964, 968, 969, 971, 973, 975/2, 975/3, 978, 980, 981, 990, 993, 998/2, 999, 1002, 1009, 1011, 1012, 1013, 1018, 1027 či 1029 (dále jen „vedlejší budovy“) za součást budovy č. p. 264 ležící na pozemcích parc. č. 1015/2, 1016 a 1023/3 v k. ú Přízřenice (dále jen „hlavní budova“), které s ní tvoří jeden právní celek a jsou jejím příslušenstvím ve smyslu § 510 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen občanský zákoník“); dále se krajský soud nezabýval tím, zda je pro posouzení věci relevantní § 31 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), dle kterého se samostatnými popisnými a evidenčními čísly neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku. Krajský soud se tedy nevypořádal s názorem stěžovatelky, podle kterého je možné započíst půdorysy vedlejších budov zvětšených o 5 metrů při měření vzdálenosti mezi jednotlivými budovami pro účely vymezení plochy souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Dále se krajský soud opomněl vyjádřit ke stěžovatelkou navrhaným důkazům.

[3] **Krajský soud** ve věci rozhodl podruhé nyní napadeným rozsudkem, jímž žalobu opětovně zamítl. Krajský soud poukázal na to, že definice souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích byla novelizována zákonem č. 152/2011 Sb.; ve vztahu k nové definici zmíněná novela neobsahovala žádné přechodné ustanovení. Následně došlo k další novelizaci zákona o pozemních komunikacích, a to zákonem č. 196/2012 Sb., jenž v čl. II. bod 2. a 3. stanovil přechodné ustanovení, které stanovilo ve vztahu k provozování reklamních zařízení nacházejících se v ochranném silničním pásmu některých pozemních komunikací přechodnou lhůtu nejdéle pěti let. Skutečnost, že přechodné ustanovení novely č. 196/2012 Sb. se vztahuje pouze na reklamní zařízení, která jsou umístěná podél dálnice a silnice I. třídy, nebrání vydání výzvy dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud poukázal na ustálenou judikaturu, která zdůrazňuje ochrannou funkci novely č. 152/2011 Sb. z hlediska bezpečnosti provozu a podle které nemá existence souhlasu stavebního úřadu s umístěním reklamního zařízení vydaným před účinností novely č. 152/2011 Sb. vliv na posouzení zákonnosti výzvy silničního správního úřadu.

[4] Reklamní zařízení se dle krajského soudu nachází mimo souvisle zastavěné území obce. To plyne především z nákrešů, které jsou přílohou vyjádření žalovaného k námitkám stěžovatelky proti výzvě ve spojení s fotografií dotčeného reklamního zařízení. Z uvedených podkladů jednoznačně vyplývá, kde bylo reklamní zařízení umístěno a že se v daném místě souvisle zastavěné území obce nenachází. V nákresech, které předložil žalovaný, jsou vyznačeny budovy č. p. 186, 232, 264 nacházející se nejbližší reklamnímu zařízení a dále budovy č. p. 11 a 185 ležící na protější straně silnice. Tyto budovy netvoří souvisle zastavěné území, neboť spojnice mezi rohy zvětšených půdorysů budov jsou delší než 75 metrů. Přestože na nákresech není vyznačeno, v jaké vzdálenosti od silnice III/15277 se reklamní zařízení nachází, na základě nákrešů a fotografií je nepochybné, že je to méně než 15 metrů od osy vozovky, což krajský soud ověřil rovněž na příslušných webových stránkách v rámci dokazování. Pakliže se reklamní zařízení nachází v ochranném pásmu silnice III. třídy, nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že žalovanému nebyla svěřena pravomoc a působnost k vydání výzvy.

pokračování

[5] Skutečnost, že se v okolí budov označených číslem popisným nachází řada vedlejších budov průmyslového charakteru dle krajského soudu nic nemění na tom, že podmínky pro naplnění zákonem stanovených definičních znaků pro souvisle zastavěné území obce nebyly v daném případě naplněny. Tato skutečnost může mít význam pro řízení o vydání povolení k umístění předmětného reklamního zařízení; stav tohoto řízení však není pro posouzení zákonnosti výzvy podstatný. Z tohoto důvodu krajský soud neprovedl dokazování prostřednictvím stěžovatelkou předložených listin týkajících se řízení o vydání povolení k umístění reklamního zařízení.

[6] Z územnímu souhlasu ani ze souhlasu s provedením stavby podle krajského soudu nevyplývá, že by se jednalo o povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 29. 9. 2008, č. j. JMK 115131/2008, bylo vydáno před účinností novely zákona o pozemních komunikacích, provedené zákonem č. 152/2011 Sb. a navíc se vztahovalo k silnici I. třídy I/52-Vídeňská. Z těchto důvodů krajský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky, že k umístění reklamního zařízení disponovala potřebnými povoleními.

[7] Stěžovatelka nedisponuje povolením k provozování reklamního zařízení od příslušného silničního správního úřadu, a proto je dle krajského soudu nadbytečné zkoumat, zda byly splněny podmínky, za kterých lze zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu povolit. Výzva k odstranění reklamního zařízení dle krajského soudu splňuje požadavky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu, a proto není nepřezkoumatelná. Krajský soud rovněž nepřisvědčil žalobní námitce stran nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva stěžovatelky. Žalovaný dodržel zákonnou sedmidenní lhůtu k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení.

[8] K námitkám obsaženým v podání stěžovatelky ze dne 15. 9. 2020 krajský soud uvedl, že zákon o pozemních komunikacích definuje souvisle zastavěné území obce pro účely určení silničního ochranného pásma; stěžovatelčina interpretace § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je v přímém rozporu s dikcí tohoto ustanovení. Skutečnost, že zákon o obcích nevyžaduje, aby příslušenství budovy, které tvoří součást jednoho celku s budovou hlavní, byly označeny samostatnými popisnými či evidenčními čísly neznamena, že půdorysy těchto vedlejších budov (bez čísla popisného či evidenčního) lze při měření vzdálenosti mezi jednotlivými budovami započít pro účely vymezení plochy souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Spojnice mezi budovami ve smyslu zákonné definice tvoří rohy zvětšené o 5 metrů pouze u těch budov, kterým bylo číslo popisné nebo číslo evidenční přiděleno, jsou evidovány v katastru nemovitostí a mají jiného vlastníka. Krajský soud vyzdvihl účel dotčené právní úpravy, jímž je ochrana veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu.

[9] V **kasací stížnosti** stěžovatelka primárně podotýká, že ani po zásahu ze strany Nejvyššího správního soudu nedošlo k nápravě a nově vydaný rozsudek krajského soudu opět není přesvědčivý ani přezkoumatelný, přičemž krajský soud znovu neprovedl důkazy, které stěžovatelka navrhovala, což je samo o sobě důvodem pro zrušení rozsudku.

[10] Krajský soud se dle stěžovatelky znovu dostatečně nevypořádal s její argumentací uvedenou v písemném vyjádření ze dne 15. 9. 2020 a neprovedl přiložené důkazní prostředky. Stěžovatelka znovu poukázala na § 31 odst. 3 zákona o obcích, přičemž setrvala

na svém názoru, že vedlejší budovy tvoří ve skutečnosti jeden celek s hlavní budovou č. p. 264 ležící na pozemcích parc. č. 1015/2, 1016 a 1023/3 v k. ú. Přízřenice. Vedlejší budovy sice nejsou označeny samostatnými popisnými ani evidenčními čísly, nicméně je na ně třeba nahlížet jako na součást hlavní budovy a jako takové jsou kryty číslem popisným této budovy.

[11] Žalovaný při zkoumání toho, zda byly naplněny všechny definiční znaky souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pochybil, jelikož bral v potaz pouze hlavní budovu s přiděleným číslem popisným. Za budovu, které bylo přiděleno číslo popisné, je přitom nutné považovat rovněž vedlejší budovy, se kterými hlavní budova tvoří jeden celek. Opačný výklad je v rozporu se smyslem zákona a přehlíží skutečnost, že v daném území se nachází mnoho dalších budov, kterým nebylo číslo popisné přiděleno. Do půdorysu hlavní budovy je proto nutné započítat též půdorysy všech jejích součástí, tj. všech vedlejších budov tvořících příslušenství věci (budovy) hlavní ve smyslu § 510 občanského zákoníku. Po započtení půdorysů vedlejších budov, zejm. budovy na pozemku parc. č. 995 zvětšeného o 5 metrů, by vyšlo najevo, že reklamní zařízení se nachází v souvisle zastavěném území obce.

[12] Krajský soud se dle stěžovatelky s uvedenou argumentací navzdory závaznému pokynu Nejvyššího správního soudu dostatečně nevypořádal. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, a odůvodnění rozsudku nesplňuje elementární náležitosti odůvodnění ve smyslu § 54 s. ř. s. Krajský soud pochybil, když neprovedl navrhované důkazy, respektive nesprávně posoudil a řádně nezdůvodnil, proč tyto důkazy nemusely být provedeny. Skutkový stav nebyl postaven najisto; tím byly naplněny kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a krajský soud pochybil, když tuto vadu neodstranil. Krajský soud rovněž nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy. Reklamní zařízení dle stěžovatelky nepředstavuje pro okolí rušivý prvek v porovnání s okolními budovami. Reklamní zařízení se nachází v souvisle zastavěném území, a proto nebyla dána pravomoc žalovaného. Krajský soud věc nesprávně právně posoudil a tím byl naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Stěžovatelka dále uvádí, že přechodná pětiletá lhůta v souvislosti s novelizací zákona o pozemních komunikacích, která byla provedena zákonem č. 196/2012 Sb., se v daném případě neuplatní, tudíž reklamní zařízení umístěné před novelou v ochranném pásmu silnice III. třídy může být nadále provozováno bez povolení silničního úřadu; omezení dříve povolené reklamy se vztahuje pouze na okolí dálnic a silnic I. třídy. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17. Naopak soudem odkazovaná judikatura použitelná není, neboť se zabývala umístěním reklamních zařízení v ochranném pásmu silnice I. třídy, nikoliv silnice III. třídy.

[14] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** trvá na tom, že výzva byla učiněna v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, neboť stěžovatelka, jakožto vlastník reklamního zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu silnice III. třídy, nedisponovala povolením ze strany příslušného silničního úřadu. Žalovaný připustil, že reklamní zařízení bylo zřízeno na základě povolení Úřadu městské části Brno – Jih, a to územním souhlasem a souhlasem s povolením stavby ze dne 2. 3. 2009. Zákonem č. 152/2011 Sb., však došlo ke změně právní úpravy týkající se definice pojmu „souvisle

pokračování

zastavěné území“ pro účely silničního ochranného pásma (§ 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích). Zákon č. 152/2011 Sb., neobsahoval žádná přechodná ustanovení pro reklamní zařízení, která se v důsledku změny zákona ocitla mimo souvisle zastavěné území obce v silničním ochranném pásmu pozemní komunikace. Bylo na straně vlastníka reklamního zařízení, aby se seznámil s novými povinnostmi.

[15] Argumentaci stěžovatelky opírající se o § 31 odst. 3 zákona o obcích nelze dle žalovaného přisvědčit. Taková extenzivní interpretace je nepřijatelná a vedla by k nerovnosti v typově shodných případech. Definice souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je jednoznačná a srozumitelná, nebudí žádné výkladové pochybnosti a nevzniká zde prostor pro užití analogie v právu. Kdyby příslušný orgán měl zohlednit úpravu dle zákona o obcích, dovedl by řízení do protichůdného výsledku, který navíc nekoresponduje se smyslem a účelem interpretované normy, tj. aby byla reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací co nejvíce regulována a byla tak zajištěna bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný poukázal na nákres, ve kterém jsou vyznačeny budovy s číslem popisným 186, 232 a 264, 11 a 185, které jsou svou polohou nejbližší umístěnému reklamnímu zařízení a které splňují zákonnou definici dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích; je však zřejmé, že vzhledem ke spojnici mezi rohy zvětšených půdorysů, které jsou delší než 75 metrů, však tyto budovy souvisle zastavěné území netvoří. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že se v dané oblasti nacházejí další vedlejší budovy průmyslového charakteru, které nicméně nejsou označeny samostatným číslem evidenčním nebo popisným. Stěžovatelka byla povinna po přijetí nové právní úpravy požádat silniční správní úřad o povolení provozovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu. Žalovaný dále poukázal na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož je odstraňování a likvidace reklamního zařízení prováděna bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

[16] Stěžovatelka v **replíce** vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného ohledně nemožnosti zohlednění zákona o obcích. Stěžovatelka opakuje, že existují též vedlejší budovy zapsané v katastru nemovitostí, které s budovou hlavní tvoří součást jednoho celku, jímž se ze zákonných důvodů pro zjevnou nadbytečnost nepřiděluje číslo popisné ani číslo evidenční, což není v rozporu se smyslem § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Přístup žalovaného je v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. V daném případě se nejedná o analogii iuris, ale o výklad definičních znaků „budovy“, jakožto pojmu podle § 2 písm. l) zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon (dále jen „katastrální zákon“), a výklad pojmu „vedlejší budovy“, který je obsažen v § 2 odst. 1 písm. i) vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „vyhláška o katastru nemovitostí“), jakož i o výklad § 510 občanského zákoníku, jenž obsahuje definici „příslušenství věci“ při zohlednění § 31 odst. 3 zákona o obcích; všechny tyto vzájemně neoddělitelné pojmové znaky dle stěžovatelky tvoří elementární kvalifikační znak, který je východiskem pro výklad a definování pojmu „souvisle zastavěného území“.

[17] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupená advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] V nyní souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, dovedl, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky též pro případy, v nichž Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost. Předcházející rozsudek krajského soudu byl zrušen pro jeho nepřezkoumatelnost a současně je stěžovatelkou v kasační stížnosti namítáno, že krajský soud v nyní napadeném rozsudku nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky přípustnou.

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatila především důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat touto námitkou, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, respektive jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[22] Podle stěžovatelky se krajský soud znovu dostatečně nevypořádal s jejími námitkami v podaném písemném vyjádření ze dne 15. 9. 2020. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud se námitkami uvedenými ve zmíněném písemném vyjádření vypořádal v bodech 40 až 44 napadeného rozsudku, na které ostatně odkazuje sama stěžovatelka. Z odůvodnění krajského soudu je zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s nastolenou klíčovou otázkou, a sice, zda lze pro účely vymezení souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích započítat půdorysy vedlejších budov zvětšených o 5 metrů, zejména těch nacházejících se na pozemku parc. č. 995, k. ú. Přízřenice, a to s ohledem na § 31 odst. 3 zákona o obcích a § 510 občanského zákoníku. Krajský soud odmítl výklad stěžovatelky a mimo jiné konstatoval, že definice souvisle zastavěného území slouží pro účely určení silničního ochranného pásma. Podle krajského soudu jsou definiční znaky souvisle zastavěného území obce zákonem stanoveny jednoznačně a interpretace stěžovatelky je v přímém rozporu s dikcí zákona.

pokračování

[23] Stěžovatelka spolu s písemným vyjádřením ze dne 15. 9. 2020 za účelem znázornění, že součástí areálu Vídeňská 264/120b jsou též vedlejší budovy, předložila krajskému soudu kopii katastrální mapy s vyznačením jednotlivých vedlejších budov tvořících jeden areál společně s hlavní budovou č. p. 264, plánek areálu Vídeňská 264/120b společně s vyznačením umístění reklamního zařízení a výpis z katastru nemovitostí (LV 108), na kterém jsou uvedeny veškeré nemovitosti náležející do jednoho areálu ve vlastnictví společnosti HEIM Trade. Krajskému soudu stěžovatelka vytkla, že tyto důkazní prostředky neprovedl, respektive, že nedostatečně odůvodnil, proč je neprovedl.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že přestože je krajský soud v řízení o zásahové žalobě s ohledem na povahu věci v podstatě soudem nalézacím, stále platí § 52 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je čistě na úvaze soudu, které z navržených důkazů provede a které ne. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že návrh na provedení důkazu je možné soudem neakceptovat, jestliže tento důkaz nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí, nebo z důvodu nadbytečnosti, tedy byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybení postavena najisto (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).

[25] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazů prostřednictvím kopie katastrální mapy, plánu areálu Vídeňská 264/120b a výpisu z katastru nemovitostí (LV 108), kterými mělo být prokázáno, že se v areálu Vídeňská 264/120b nacházejí další budovy, neboť krajský soud nepovažoval existenci vedlejších budov pro posouzení, zda byly naplněny definiční znaky dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, za podstatnou. V řízení navíc nebylo sporu o tom, že se na daném území nacházejí další (vedlejší) budovy bez čísla popisného či evidenčního. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z napadeného rozsudku jasně vyplývá, proč krajský soud nepovažoval za nutné stěžovatelkou navrhované důkazy provést, přičemž důvody, které ho k tomuto rozhodnutí vedly, odpovídají výše zmíněné judikatuře.

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny stěžovatelčiny námitky; z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu stěžovatelkou formulovaných žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-35). Krajský soud se rovněž dostatečně vyjádřil k navrhovaným důkazům a objasnil, proč jejich provedení nepovažoval za nutné. Krajský soud tedy vyhověl závaznému pokynu, jenž vyjádřil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 5 As 318/2020-50, body [13] a [15]). Napadený rozsudek rovněž splňuje zákonné nároky na obsah rozhodnutí dle § 54 s. ř. s.

[27] V posuzované věci zůstává předmětem sporu otázka, zda výzva žalovaného k odstranění reklamního zařízení stěžovatelky provozovaného bez příslušného povolení silničního správního úřadu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, představuje nezákonný zásah. Je tedy třeba posoudit, zda stěžovatelka k provozování reklamního zařízení umístěného na pozemcích parc. č. 996/1 a parc. č. 510/8 v k. ú. Přízřenice, obec Brno, ul. Vídeňská, povolení podle zákona o pozemních komunikacích skutečně potřebovala. Pro rozhodnutí věci je pak stěžejní, zda se reklamní zařízení nacházelo v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, jak tvrdí stěžovatelka, nebo mimo souvisle zastavěné území obce, jak tvrdí žalovaný.

[28] Nejvyšší správní soud primárně uvádí, že z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že posuzované reklamní zařízení je umístěno ve vzdálenosti do 15 metrů od osy vozovky silnice III. třídy, č. III/15277. Zároveň bylo prokázáno, že spojnice mezi rohy půdorysů budov s č. p. 186, 232, 264, 11 a 185 zvětšených o 5 metrů, které se svou polohou nacházejí nejbližší k reklamnímu zařízení, jsou delší než 75 metrů. To vyplývá především z nákrešů, které jsou přílohou vyjádření žalovaného k námitkám stěžovatelky proti výzvě k odstranění reklamního zařízení ze dne 8. 11. 2019 a ze situačního nákresu, jenž je přílohou vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 19. 3. 2020, ev. na č. l. 42a.

[29] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za nutné podotknout, že proti výše uvedeným skutkovým závěrům stěžovatelka nic nenamítá. Nesporné mezi stranami je rovněž to, že se v dané oblasti nachází řada dalších budov, které však nejsou označeny číslem popisným ani číslem evidenčním. Tyto skutečnosti byly potvrzeny též ze strany krajského soudu po provedeném dokazování v rámci soudního jednání (viz body 27. a 28. napadeného rozsudku). Z tohoto důvodu lze souhlasit s krajským soudem, že provedení důkazních prostředků prostřednictvím katastrální mapy, plánu areálu Vídeňská 264/120b a výpisem z katastru nemovitosti č. LV 108, nebylo v dané věci pro zjištění skutkového stavu potřeba. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že skutkový stav byl žalovaným i krajským soudem postaven najisto a v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu); kasační námitka dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto není důvodná.

[30] Stěžovatelka se však domnívá, že žalovaný pochybil, jestliže pro účely vymezení souvisle zastavěného území obce nezohlednil vedlejší budovy (tj. budovy bez čísla popisného, resp. bez čísla evidenčního), nacházející se především na pozemku parc. č. 995 a dále na pozemcích parc. č. 543/6, 543/7, 543/8, 553/1, 553/2, 949, 962, 963, 964, 968, 969, 971, 973, 975/2, 975/3, 978, 980, 981, 990, 993, 998/2, 999, 1002, 1009, 1011, 1012, 1013, 1018, 1027 či 1029. Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na definiční znaky pojmu souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

[31] Dle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích „[k] ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.“

[32] Definice souvisle zastavěného území podle § 30 odst. 3 byla do zákona o pozemních komunikacích vložena zákonem č. 186/2006 Sb. a zněla takto: „Souvisle zastavěným územím obce (dále jen „území“) je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona

pokračování

území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více staveb, b) mezi jednotlivými stavbami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých staveb (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy staveb, spolu se stranami upravených půdorysů staveb, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy“ (důraz doplněn NSS).

[33] Zákonem č. 152/2011 Sb., jímž byl zákon o pozemních komunikacích s účinností ode dne 1. 7. 2011 novelizován, došlo ke změně definice souvisle zastavěného území, která nadále zní takto: „*Souvisle zastavěným územím obce (dále jen „území“) je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.*“ (důraz doplněn NSS).

[34] Ze zvýrazněného návěti § 33 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 152/2011 Sb., vyplývá, že definiční znaky souvisle zastavěného území platí pouze pro účely určení silničního ochranného pásma dálnice, silnice, nebo místní komunikace I. nebo II. třídy podle zákona o pozemních komunikacích. Takto zákonem vymezené definiční znaky nelze libovolně rozšiřovat a nelze jim vkládat jiný obsah, jak činí stěžovatelka. Skutečnost, že zákon v některých případech zavádí legální definici určitého právního pojmu, která slouží pouze pro určitý okruh právních vztahů, není nikterak výjimečná. Právní řád dokonce zná podobné právní pojmy či instituty, které však mají jiný obsah a jsou definovány rovněž *ad hoc*. Zmínit lze například pojem zastavěné území pro určení územního úseku komunikace (§ 8 zákona o pozemních komunikacích), nebo zastavěné území podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2009 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Legislativce těmto právním pojmům vytvořil vlastní obsah, který promítl do jejich pojmových (definičních) znaků, které jsou však (nestanoví-li zákon jinak) na sobě nezávislé, byť se mohou svým označením, jakož i laickým vnímáním z hlediska jejich významu v běžném životě, shodovat. Tak tomu je právě v nyní souzené věci; zákonodárce pojmu *souvisle zastavěné území obce* stanovil striktně specifické znaky, které nelze svévolně interpretovat, přičemž takto definovaný právní pojem se v praxi použije toliko za účelem vymezení ochranného silničního pásma.

[35] Pro posouzení věci je nepodstatné, že se v okolí reklamního zařízení nachází řada dalších (vedlejších) budov. Nejvyšší správní soud nepopírá, že tato skutečnost může vzbuzovat dojem, že daná oblast je *zastavěná*. Vedlejší budovy (především se jedná o budovu ležící na pozemku parc. č. 995) však nesplňují zákonnou podmínku, podle níž pro započtení půdorysů staveb (zvětšených o 5 metrů) pro účely vymezení souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, je nezbytné, aby byly označeny vlastním číslem popisným, nebo číslem evidenčním. Stěžovatelčina argumentace, že vedlejší budovy jsou kryty číslem popisným budovy hlavní, je proto zcela mimoběžná.

[36] Z výše uvedených důvodů je pro posouzení věci rovněž nepodstatné, že podle zákona o obcích se samostatnými popisnými a evidenčními čísly neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku. Stejně tak je nepodstatná definice příslušenství věci dle § 510 občanského zákoníku, nebo definice *budovy* podle § 2 písm. l) katastrálního zákona nebo definice *vedlejší budovy* podle § 2 odst. 1 písm. i) vyhlášky o katastru nemovitostí. Stěžovatelka si z právního řádu vybírá legální definice a aplikuje je na skutkový stav dle vlastní potřeby; tento postup však není správný a vede k přímému popření úmyslu zákonodárce stanovit konkrétní definiční znaky právního pojmu pro konkrétní využití.

[37] Naprosto stěžejní pro posouzení věci je totiž skutečnost (jak bylo výše zmíněno), že zákonem č. 152/2011 Sb., došlo ke změně definice územně zastavěného území obce, když zákonodárce nově stanovil další podmínky pro její naplnění, a tím je především to, že se na daném území musí nacházet *pět a více budov, odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí*. Pokud by zákonodárce chtěl setrvat na extenzivním pojetí předmětného pojmu, tedy že pro naplnění legální definice by postačovalo, že se na daném území vyskytují *budovy*, jež nemají vlastní číslo popisné nebo evidenční (nebo by nepožadoval jejich evidenci v katastru nemovitostí či aby jednotlivé budovy byly ve vlastnictví odlišných osob), pak by k novelizaci nemusel vůbec přistoupit, neboť předešlá právní úprava tyto znaky definice souvisle zastavěného území obce neobsahovala. Stěžovatelčina interpretace proto postrádá logiku. Podle nové úpravy je zcela jednoznačné, že pro započítání půdorysu budovy pro účely stanovení ochranného pásma musí tato budova být označena číslem popisným nebo evidenčním.

[38] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že výklad stěžovatelky je v přímém rozporu s účelem zákona o pozemních komunikacích, respektive s cílem, jenž byl motivací pro zpřísnění podmínek pro povolení umístění a provozování reklamních zařízení v ochranném silničním pásmu (mj.) silnice III. třídy, jímž je veřejný zájem na zvýšení bezpečnosti silničního provozu a ochrany života a zdraví jeho účastníků. Tento závěr vyslovil též Ústavní soud ve stěžovatelkou odkazovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/17, ze dne 12. 2. 2019 (N 23/92 SbNU 236), ve kterém Ústavní soud zdůraznil, že dosažení tohoto legitimního cíle předpokládá a vyžaduje náležitou pozornost především řidičů; pozornost účastníků silničního provozu je ohrožována reklamními zařízeními, neboť jejich účelem je naopak upoutávat pozornost, a to nejen řidičů, ale všech účastníků silničního provozu (viz bod 43. citovaného nálezu). Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s ohledem na výše uvedené rovněž nebyl naplněn.

[39] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále konstatuje, že i kdyby se reklamní zařízení mělo nacházet mimo souvisle zastavěné území (s čímž nesouhlasí), povolovací režim by se na danou věc neuplatnil, neboť reklamní zařízení bylo umístěno před účinností novely zákona o pozemních komunikacích č. 196/2012 Sb., přičemž přechodná ustanovení této novely se na silnici III. nepoužijí.

[40] Podle čl. II. bod 2. a 3. zákona č. 196/2012 Sb., jímž se s účinností od 13. 6. 2012 změnil zákon o pozemních komunikacích, platí: „2. *Reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti*

pokračování

tohoto zákona. 3. Vlastník reklamního zařízení uvedeného v bodě 2, jestliže mu nebylo vydáno povolení podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je po ukončení doby, po kterou lze podle bodu 2 reklamní zařízení dále provozovat, povinen reklamní zařízení bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 pracovních dnů, odstranit. Neodstraní-li vlastník reklamní zařízení ve stanovené lhůtě, postupuje se podle § 25 odst. 10 a 11 nebo § 31 odst. 9 až 11 zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“

[41] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že přechodné ustanovení se vztahuje pouze na reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že přechodné ustanovení nedopadá na silniční ochranné pásmo silnice III. třídy. Z toho však nelze dovozovat, že povolovací režim k provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu, respektive, že se definice souvisle zastavěného území obce ve znění, jak byla do zákona o pozemních komunikacích zakomponována novelou č. 152/ 2011 Sb., na silnici III. třídy vůbec neuplatní. Předmětná definice byla změněná ještě před účinností novely č. 196/2012 Sb. a všichni vlastníci, jejichž reklamní zařízení se v důsledku změny definice ocitla mimo zastavěné území obce, měli povinnost reagovat na tuto legislativní změnu a požádat příslušný správní úřad o povolení ke zřízení či provozování reklamního zařízení dle § 31 zákona o pozemních komunikacích, a to bez rozdílu.

[42] Jak správně poznamenal krajský soud, územní souhlas ani souhlas s povolením stavby vydaný stavebním úřadem v roce 2009 není dostatečným právním titulem pro zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu silnice III. třídy. Pro umístění reklamního zařízení podél pozemní komunikace bude v zásadě třeba územní rozhodnutí a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru dle stavebního zákona. Nad rámec toho však zákon o pozemních komunikacích stanoví další podmínky pro umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, tedy mimo souvisle zastavěné území obce. Pokud tedy zákon o pozemních komunikacích podmiňuje zřízení a provozování reklamního zařízení povolením ze strany silničního správního úřadu, jak činí v § 30, resp. § 31, nemůže být toto povolení nahrazeno rozhodnutím od stavebního úřadu. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, která oprávnění k provozování reklamního zařízení dovozuje z rozhodnutí stavebního úřadu z roku 2009. Stěžovatelka měla ve vlastním zájmu po změně právní úpravy zjistit, zda se dříve povolené reklamní zařízení nově nenachází mimo souvisle zastavěné území obce ve smyslu nové definice dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 152/2011 Sb., a požádat příslušný správní orgán o povolení. Novela zákona č. 152/2011 Sb. neobsahovala žádné přechodné ustanovení, čili přizpůsobit se nové definici měli všichni vlastníci reklamního zařízení nacházející se nově v ochranném silničním pásmu, a to bez rozdílu. Navíc, podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích platí, že při naplnění dispozice normy je nutné reklamní zařízení odstranit a zajistit jeho likvidaci bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem (zákon o pozemních komunikacích stanovil stejné pravidlo též ve znění zákona č. 152/2012 Sb. v § 31 odst. 7).

[43] Podstatné tedy není, zda na posuzovaném území došlo v období od vydání územního souhlasu a souhlasu s povolením stavby ze strany stavebního úřadu v roce 2009 do dne

vydání výzvy žalovaného k odstranění reklamního zařízení, k čemuž došlo v roce 2019, ke změně skutečných poměrů dané oblasti (např. v důsledku větší zástavby apod.); tuto okolnost Nejvyšší správní soud nemá ani možnost ověřit. Klíčové však je, že se v důsledku přijetí novely č. 152/2011 Sb. změnila definice souvisle zastavěného území v důsledku čehož se reklamní zařízení stěžovatelky ocitlo v silničním ochranném pásmu silnice III/152777.

[44] Naznačuje-li stěžovatelka, že vlastníkům reklamního zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu vznikla povinnost disponovat povolením ke zřízení a provozování reklamního zařízení vydaným silničním správním úřadem až v důsledku novelizace zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 196/2012 Sb., mýlí se; tuto povinnost stanovil zákon v § 31 odst. 1 již před přijetím této novely. Zákonodárce provedl pouze legislativně technickou změnu, která však neměla vliv na skutečnost, že v zákonem předpokládaných případech bylo možné reklamní zařízení zřídit a provozovat pouze na základě povolení příslušného úřadu.

[45] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že odkaz stěžovatelky na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/17, ze dne 12. 2. 2019 (N 23/92 SbNU 236), není přílehlavý. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh skupiny senátorů na zrušení čl. II bodů 2. a 3. zákona č. 196/2012 Sb. Jak bylo výše vysvětleno, zmíněné přechodné ustanovení se nevztahuje na ochranné pásmo silnice III. třídy; rovněž Ústavní soud se k této problematice vůbec nevyjadřoval. Zmíněný nález proto nelze vykládat tak, že reklamní zařízení nacházející se v ochranném pásmu silnice III. třídy, která byla zřízena před účinností novely zákona o pozemních komunikacích č. 196/2012 Sb. mohou být bez omezení užívána i nadále, aniž by byla jakkoliv reflektována nová definice souvisle zastavěného území obce, která byla do téhož zákona vložena dříve přijatou novelou č. 152/2011 Sb.

[46] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nedisponovala příslušným povolením k provozování reklamního zařízení, je nadbytečné zabývat se tím, zda reklamní zařízení působilo ve vztahu ke svému okolí dominantně, zda bylo zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními, ani zda (ne)oslňuje uživatele dotčené pozemní komunikace. Tyto okolnosti mohou být významné v řízení o žádosti k povolení zřízení a provozování reklamního zařízení ve smyslu § 31 odst. 1 a 2 zákona o pozemních komunikacích. Pro posouzení zákonnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení však jsou bez významu.

[47] Nejvyšší správní soud uzavírá, že reklamní zařízení stěžovatelky se nachází mimo oblast souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy rovněž nebyl naplněn. Žalovaný postupoval v souladu se zásadou individualizace a legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu.

[48] Nejvyšší správní soud dodává, že příslušnost Magistrátu města Brna, odboru dopravy, jako silničního správního úřadu ve věcech silnice II. a III. třídy vyplývá z § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích ve spojení s čl. 29 odst. 2 písm. a) Statutu města Brna (obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 20/2001).

[49] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

[50] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. října 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu